

Дамян Дамянов

Гео Милев

Какъв ли ужас е да бъдеш изгорен жив? И въпреки това да благославяш човека, който е открил огъня! Да бъдеш удушен с някаква ръждива тел през гърлото и да вярваш в силата на въздуха! Да вярваш в идването на власт на мечтите си, на идеята, за която гориш! И да крещиш от пламъците:

Всичко писано от философи, поети
ще се сбъдне!
Без бог! Без господар!
Септември ще бъде май!
Човешкия живот
ще бъде един безконечен възход –
нагоре! нагоре!
Земята ще бъде рай –
ще бъде!

... И то когато земята е ад! Пъкъл! Не е ли това един български нововековен Галилей?

Някога исках да имам коса като неговата – да пада над дясното ми око. Не знаех, че този романтичен кичур всъщност е трагичен – крие едното око, което го няма, което е стъклено... Сега, макар и да плешивея от ден на ден, не искам перчема му. Искам само неговото единствено око, за да мога да гледам напред в годините... Защото той само с едно око видя бъдещето...

Какво ли бих видял аз, ако имах това око? Сигурно – невероятно красиви неща, неизказани и немечтани неща, чудесни като в приказка! А в дъното им, най-отзад – един едноок човек, хиляди хора с очи и без очи, които горят живи. Като факли.

За да стане по-светло на тая тъмна и дълго ослепявана грешна земя...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8716>]